

at forsøge en traadløs Telefonforbindelse, og for Bevillingen hertil, de 245 000 Kr., vil jeg, som sagt, bringe den højtærede Minister en Tak, idet jeg vil slutte mig til det ærede Medlem Hr. Hans Rasmussen i Ønsket om, at den vil vise sig brugbar og ikke blive for dyr for Øns Befolkning at benytte.

Jeg skal derefter gaa over til nogle kirkepolitiske Betragtninger. Det ærede Medlem Hr. Povlsen kom ret udførligt ind paa Arboe-Rasmussen Sagen. Jeg skal ikke her følge det ærede Medlem og nærmere uddybe denne Sag. Jeg synes, man i nogen Maade kan lade den hvile nu, da Manden, om hvem hele Stormen er rejst, endelig har indset det haabløse i at sidde som Sognepræst og betjene Vaalse Menighed og derfor har søgt og faaet sin Afsked, hvad jeg hilser med ublandet Glæde. Kun to Ting vil jeg bemærke denne Sag vedrørende. For det første vil jeg konstatere, at Højesteret intet har udtalt om, hvorvidt Arboe-Rasmussen eller Mænd af hans aandelige Støbning med Rette hører hjemme i den danske Folkekirke eller ej hvorvidt de er i Strid med Folkekirkens Lære eller ikke. Dér har uden al Tvivl Højesteretsassessor Schau fuldkommen Ret. Det udtaler selve Dommens Præmisser ganske tydeligt. Jeg maa maaske med den højtærede Formands Tilladelse referere den Passus i Domspræmisserne, jeg her sigter til: „Der er derhos for Højesteret fremlagt en Række Erklæringer fra Landets Biskopper samt fra Professorer og Præster, hvorefter Spørgsmaalet om, hvorvidt tiltalte ved sine Udtalelser er kommet i afgørende Strid med Folkekirkens Lære, er Genstand for forskellig Bedømmelse. Højesteret finder det nu ikke nødvendigt at træffe en Afgørelse af dette Spørgsmaal, idet nærværende Sag alene drejer sig om, hvorvidt tiltalte er strafskyldig eller ej“. Højesteret kommer nu til det Resultat, at Manden ikke er strafskyldig. Det vil sige, at han ikke har begaaet nogen Forseelse, som man kan straffe med Embedsfortabelse, idet han har fremsat disse Udtalelser udenfor Prædikestolen. Hvorvidt han med de Anskuelser, han har, med Rette kan være Præst i den danske evangelisk-lutherske Folkekirke eller ej, hvorvidt han muligvis er i afgørende Modstrid med denne Folkekirkens Lære, derom har Højesteret ikke udtalt sig. Højesteret har tværtimod følt sig foranlediget til gennem den Passus, jeg nylig har citeret af Domspræmisserne, at udtale, at den ingen Afgørelse har truffet i dette Spørgsmaal. Saa er der een Ting til. Naar man fra den Side synes at have saa meget imod, at en

verdslig Domstol kommer til at fælde Dom i indrekirkelige og aandelige Spørgsmaal, maa man jo erindre, at der er ikke saa ganske faa i dette Land, der bevidst arbejder hen imod, at en anden Forsamling kan komme til at træffe Afgørelser i Spørgsmaal af denne Art, nemlig en Forsamling af Mænd, valgte ved Forholdstalsvalg, saaledes at alle Retninger og Afskygninger indenfor den danske Folkekirke kan blive repræsenteret gennem sine bedste Mænd, Mænd, der med aandelig Takt kunde tage saadanne Spørgsmaal op til Behandling og Afgørelse. Men der er jo en Mand her hjemme i Danmark, der, jeg havde nær sagt, fremfor nogen anden har modsat sig, at saadanne Spørgsmaal afgøres ad denne Vej, og det er det ærede Medlem.

Jeg skal derefter vende mig mod en Paastand, som man stadig ser fremsat fra Oppositionspartiernes Side, Paastanden om, at Venstre har foretaget en Drejning i sin Kirkepolitik og under den nuværende højtærede Kirkeministers Førerskab synes at styre en reaktionær Kurs. Man kunde tænke sig, at det er den Omstændighed, at det er den højtærede Kirkeministers Person, der nu leder Danmarks Kirkepolitik, som bevirker, at man beskæftiger sig saa meget med denne Sag. Man følger jo fra Oppositionspartiernes Side den højtærede Kirkeminister med en ganske synderlig Bevaagenhed, og det kan ikke andet end smigre. Dog synes jeg, at man somme Tider kan følge den højtærede Kirkeminister med lidt for stor Bevaagenhed, at man tidt og mange Gange ikke holder sig indenfor de rette Grænser. Jeg kan ikke godt under Omtalen heraf undlade at bemærke, at det undrede mig ikke saa ganske lidt, at en i øvrigt saa fremragende Taler som det ærede Medlem Hr. Rode virkelig vil nedlade sig til at skæmme sin Ordførertale ved at drage den højtærede Kirkeministers Helbredstilstand ind under sin for øvrigt af Haan mættede Omtale af Regeringen. Jeg ved heller ikke, hvad man kan vinde ad den Vej. Det vil kun føre til, at man fra Venstres Side møder denne Mand med om muligt endnu større Tillid og Hengivenhed end før. Naar Forventningen om, at Venstre under en anden Fører skulde styre en anden Vej end den, den højtærede Kirkeminister har anslaaet, ogsaa kirkepolitisk, turde man dog vist betragte det som et forfængeligt Haab. Men jeg skal vende mig til Paastanden om, at Venstre skulde agte at føre en reaktionær Kirkepolitik. Det er en ren og skær Paastand, et rent og skært Postulat; det skulde dog gerne